

binos afsigt samt var bekymrad för hans tapperhet och magt, sände, när tiden var inne, att han skulle afskicka henne, budskap till konung Wilhelm om sitt förehafvande och förklarade derhos, att han ärnade verkställa det, blott så vida han af konungen finge löfte om, att hvarken Gerbino eller någon annan i hans ställe skulle lägga hinder i vägen härför. Konung Wilhelm, som var en gammal herre och icke hört något om Gerbinos kärlek samt således icke anade, att denna försäkran söktes af den anledningen, gaf den med nöje och skickade till underpant deraf konungen af Tunis sin handske. När denne erhållit löftet, lät han i Carthagos hamn utrusta ett stort och skönt skepp och förse det med allt, som kunde behövas för dem, hvilka skulle färdas derpå, samt utsmycka och sira det för att dermed afsända sin dotter till Granada, och afvaktade intet annat än gynnande väder.

Den unga damen, som visste och såg allt detta, skickade imellertid i hemlighet en tjenare till Palermo och uppdrog åt honom att å hennes vägnar helsa den sköne Gerbino och säga honom, att hon inom få dagar skulle resa till Granada, då det skulle visa sig, om han vore så tapper, som man sade, och om han älskade henne så högt, som han många gånger försäkrat. Den, som fått detta sig ålagdt, uträttade mycket väl sitt ärende och återvände derpå till Tunis. När Gerbino förnam detta och fick veta, att hans farfader, konung Wilhelm, hade gifvit den nämnda försäkran åt konungen af Tunis, visste han icke, hvad han skulle företaga; dock skyndade han snart, äggad af kärlek till följe af damens ord, och för att icke synas feg, till Messina, lät der i största hast